

S. Andreas - 1ste Zondag van de Vasten - 14 febr. 2016

Moed nodig

Inleiding

Op deze eerste zondag van de veertigdagentijd zijn wij getuige van de innerlijke strijd, die Jezus met zichzelf heeft te voeren bij het begin van zijn optreden. We zien hoe hij verleid wordt zijn levensopdracht te ontlopen. Verleid wordt tot aanlokkelijke alternatieven. Herkennen ook wij dergelijke momenten van tweestrijd in ons leven? Momenten dat we even goed moeten nadenken, waar het echt op aankomt? En ons schrap moeten zetten om er echt voor te gaan?

Preek

Oma in een diepgaand gesprek met haar kleinkind van vijf. De bekende theologe Dorothee Sölle vertelt: Ik was eens met mijn kleindochtertje Johanna - vijf jaar oud - in gesprek en vertelde haar over iets van vroeger. Het kind keek mij met grote ogen aan en vroeg: 'Waar was ik toen, toen dat gebeurde?' Ik zei: 'Jij was toen nog niet op deze wereld.' 'Waar was ik dan wel?', zei ze. Ik - volwassenen zijn vaak dom - ik antwoordde: 'Jij was toen nog niet geboren.' Zij werd boos en hield aan: 'Ja maar, ik moet toch ergens geweest zijn.' 'Jij was nog verborgen', zei ik. Zij dacht even na en zei toen: 'Oh ja, ik was nog verborgen in God.'

Ik heb veel van mijn kinderen geleerd; dit antwoord van Johanna heeft mij toen aan het denken gezet, zegt Sölle. De zin van het leven wordt me in de Bijbel gegeven, heel eenvoudig en duidelijk. Daar staat letterlijk: God is liefde. Eigenlijk weet iedereen dat, maar we staan er nauwelijks bij stil wat het inhoudt. Als wij de woorden 'God is liefde' ernstig nemen, betekent dat, dat ook wij liefde kunnen worden. God, die in elk van ons zit, opdiepen, zegt Sölle, dat geeft zin aan ons leven.

Ja, God in ons opdiepen en dan naar buiten uitdragen. Dat is de innerlijke strijd, die Jezus heeft te voeren in de woestijn: God in zich opdiepen, en Hem gaaf en onverdeeld naar buiten tonen, en zich niet laten inpalmen door afgoden, de verlokkingen van macht, eer en succes. Dat is Jezus van Nazareth; dat is zijn levensopdracht, die hem al gaande steeds duidelijker wordt en waar hij niet van af te brengen is. Hij weet

goed wat de trouw aan God in hem, de trouw aan God die liefde is, inhoudt. Hij weet goed, uit ervaring, dat wanneer hij de zijde kiest van kleine mensen die geen leven hebben, hij dan oog in oog komt te staan met de groten en de religieuze overheid in zijn tijd. Hij weet goed dat, wanneer hij hen aanspreekt op hun hang naar bezit, macht en status, hij hen irriteert, en dat zij alles in het werk zullen stellen hem het zwijgen op te leggen.

Maar hij blijft - door alles heen - trouw aan de God in hem, de God die liefde is. Hij blijft consequent de zijde van de armen en de kleinen kiezen, wat het hem ook moge kosten. En hij verzet zich tegen hen die beweren dat armoede nu eenmaal van alle tijden is, dat armoede gewoon bij het leven hoort, dat armoede een straf van God is, een gevolg is van eigen zonde. .

Maar, laten we van Hem geen wonderkind maken. Jezus is ook een mens en niets menselijks is hem vreemd. Hij is bang en zweet water en bloed, als hij ondervindt, waar de trouw aan zijn God toe leidt. Hij voelt de spanning van de groten en de priesters groeien. Hij voelt de verleiding om zich gedeisd te houden, en de ongevaarlijke kant te kiezen. Maar hoe heftig, de innerlijke strijd ook is, toch blijft hij overeind tegen de overmacht in. Hij blijft zijn geweten volgen, tegen de gangbare opinie in.

De bekoring van Jezus in de woestijn is een herkenbaar gegeven; we kennen de eenzame strijd van klokkenluiders vandaag. De bekoring van Jezus in de woestijn is een herkenbaar gegeven in ons eigen leven. Hoe vaak gebeurt het niet dat in gezelschap mensen afgeven op vluchtelingen, op buitenlanders, op zwervers, op uitkeringsgerechtigden, op seksueel anders geaarde mensen? De omgeving denkt en spreekt vaak hard over hen. Wat gebeurt er dan op dat moment bij mij, in mij? Ik voel mij ongemakkelijk, aangesproken in mijn geweten. Ik voel dat God in mij, de God die liefde is, een appèl op mij doet om mijn stem te laten horen. Hoe reageer ik dan, wat doe ik? Heb ik de moed om me laten horen, of doe ik er dan het zwijgen toe? Heb ik de moed om overeind te komen, mijn stem te laten horen, kome wat komt, of kies ik dan de gemakkelijke weg en duik onder in de massa?

Wij hebben als gemeenschap een aantal mensen gekozen voor een plek op het pad rondom onze kerk, mensen die in hun leven die innerlijke strijd hebben moeten voeren en bewust gekozen hebben, kome wat komt.

Ja, trouw aan mijn diepste zelf, aan God in mij, vraagt wel degelijk: durf ... moed... dat we ons schrap zetten... opstaan. We gaan vanaf vandaag op weg naar Pasen toe.